

The Cry of the Children
Elizabeth Barrett Browning

απόδοση στα ελληνικά: Γιάννα Πρίμπα

The Cry of the Children (*)
Elizabeth Barrett Browning

απόδοση στα ελληνικά: Γιάννα Πρίμπα

(*) from Edmund Clarence Stedman - An Victorian Anthology, 1837–1895. (ed. 1895)

Τίτλος του Πρωτοτύπου: **“The Cry of the Children”**

Συγγραφέας: **Elizabeth Barrett Browning**

Απόδοση στα ελληνικά: **Γιάννα Πρίμπα**

Οι εικόνες της Elizabeth Barrett Browning στο εξώφυλλο και το οπισθόφυλλο από το διαδίκτυο.

ISBN: **978-960-93-4586-6**

Επίλεκτες Ψηφιακές Εκδόσεις: 24grammata.com

τηλ. +30 210 612 70 74, fax: +30 210 600 87 50

Υπεύθυνοι σειράς: Γιώργος Πρίμπας, Χαριτίνη Ξύδη

Σειρά: *εν καινώ*, Αριθμός σειράς: 25

Επιμέλεια και διόρθωση κειμένου: Γιώργος Πρίμπας

Τόπος και Χρονολογία πρώτης έκδοσης: Αθήνα, 2012

Μέγεθος Αρχείου: 1,3 Mb

Σελίδες: 38

Μορφή αρχείου: Flipping book, pdf

Γραμματοσειρά: cambria

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση δίχως την έγγραφη άδεια του δημιουργού,
του μεταφραστή ή του εκδότη*

Η Elizabeth Barrett Browning ήταν μία από τις σημαντικότερες Βρετανίδες ποιήτριες της Βικτωριανής εποχής. Γεννήθηκε στις 6 Μαρτίου του 1806 στο Cohnadatia Hall, κοντά στο Durham. Ήταν κόρη του Edward Barrett Moulton Barrett, ιδιοκτήτη φυτείας στην Τζαμάικα, και της Mary Graham-Clarke, η οποία καταγόταν από πλούσια οικογένεια του Newcastle και ήταν το μεγαλύτερο από τα δώδεκα παιδιά τους. Ο πατέρας της επέλεξε να μεγαλώσει τα παιδιά του στην Αγγλία και όχι στην Τζαμάικα όπου είχε τα οικονομικά του συμφέροντα. Η βιογράφος Julia Markus αναφέρει ότι η Elizabeth Barrett Browning θεωρούσε ότι είχε και αφρικανικές ρίζες από τον παππού της Charles Moulton. Άρχισε να ασχολείται με την ποίηση ενώ ήταν ακόμη παιδί. Ο πατέρας της μάλιστα φρόντισε, το 1820, να εκδοθεί σε πενήντα αντίτυπα ένα επικό ποίημά της σχετικά με τη μάχη του Μαραθώνα. Για κορίτσι της εποχής εκείνης ήταν πολύ μορφωμένη και εκπαιδεύτηκε στο σπίτι της. Είχε πολύ καλή γνώση της Ελληνικής γλώσσας. Στα εφηβικά της χρόνια, αντιμετώπισε προβλήματα υγείας και πιθανότατα έπασχε από φυματίωση. Το 1826 δημοσιεύτηκε ανώνυμα το «An Essay on Mind and Other Poems» (James Duncan, Λονδίνο). Με την κατάργηση της δουλείας, την οποία υποστήριζε και η ίδια – όπως φαίνεται και από το έργο της «The Runaway Slave at Pilgrim's Point» (1849) – η οικογένειά της αντιμετώπισε οικονομικά προβλήματα. Ο πατέρας της πούλησε την φυτεία και μετακόμισαν αρχικά στο Sidmouth και μετά στο Λονδίνο. Ενώ βρισκόταν στο Sidmouth, η Ελίζαμπεθ έγραψε το ποίημα «Prometheus Bound» (1833). Μετά την εγκατάστασή τους στο Λονδίνο, η υγεία της επιδεινώθηκε, αλλά αυτό δεν εμπόδισε τα λογοτεχνικά της εγχειρήματα, καθώς έγραφε για διάφορα περιοδικά, ποιήματα μεταξύ των οποίων τα «The Romaunt of Margaret», «The Romaunt of the Page», «The Poet's Vow». Το 1838 δημοσιεύτηκε η ποιητική συλλογή «The Seraphim and Other Poems» (που συμπεριλάμβανε το «Cowper's Grave»). Ο θάνατος του αδερφού της κλόνισε ακόμη περισσότερο την εύθραυστη υγεία της, και για κάποιο διάστημα βρέθηκε πολύ κοντά

στο θάνατο. Τελικά, κατάφερε να αναρρώσει, και εν τω μεταξύ η φήμη της ως ποιήτρια είχε αρχίσει να μεγαλώνει. Το 1841 δημοσιεύτηκε το «The Cry of the Children» καθώς και κάποιες κριτικές μαζί με τον Richard Henry Horne, που είχαν τον τίτλο «New Spirit of the Age». Το 1844 εκδόθηκε η ποιητική συλλογή «Poems», η οποία επανεκδόθηκε, επαυξημένη σε δυο τόμους, πρώτα το 1850 (όπου περιλήφθηκε το «The Sonnets from the Portuguese» στο οποίο εξιστορεί την ερωτική της ιστορία με το σύζυγό της) και κατόπιν στα 1853 και 1856. Το 1845 γνώρισε τον μελλοντικό σύζυγό της, Βρετανό ποιητή και θεατρικό συγγραφέα Robert Browning. Ο πατέρας της προέβαλλε αντιρρήσεις για το γάμο τους, κυρίως λόγω της κατάστασης της υγείας της κόρης του. Έτσι, παντρεύτηκαν κρυφά και αναχώρησαν για την Ιταλική χερσόνησο, όπου και παρέμειναν μέχρι τον θάνατό της. Εγκαταστάθηκαν στη Φλωρεντία, όπου εκεί η Elizabeth Barrett Browning έγραψε το «Casa Guidi Windows» (1851), το οποίο από πολλούς θεωρείται το καλύτερο έργο της. Το «Casa Guidi Windows» είναι επηρεασμένο από τον απελευθερωτικό αγώνα της Τοσκάνης. Στη Φλωρεντία γνωρίστηκε και έγινε στενή φίλη με της Βρετανίδες ποιήτριες Isabella Blagden και Theodosia Garrow Trollope. Το 1854 εκδόθηκαν τα ποιήματα «A Plea for the Ragged Schools of London» και «The Twins» ενώ πιο μακροσκελές και ίσως πιο δημοφιλές ποίημά της, «Aurora Leigh», δημοσιεύθηκε το 1857. Το 1860 εμφανίστηκε η συλλογή ποιημάτων, υπό τον τίτλο «Poems before Congress». Λίγο αργότερα, η υγεία της επιδεινώθηκε και πάλι. Πέθανε στις 29 Ιουνίου 1861. Ο τάφος της βρίσκεται στη Φλωρεντία, στο Βρετανικό Κοιμητήριο. Το 1862 εκδόθηκε η συλλογή ποιημάτων της με τον τίτλο «Last Poems», στην οποία περιλαμβάνεται το «De Profundis».

Η Γιάννα Πρίμπα γεννήθηκε στην Αθήνα όπου και ζει. Έχει μεταφράσει κι εκδώσει, στα πλαίσια της σειράς «εν καινώ» των 24Γραμμάτων, το Poème sur le désastre de Lisbonne του François-Marie Arouet de Voltaire σε e-book, αλλά κι έντυπα σε περιορισμένο αριθμό αντιτύπων.

[1]

The Cry of the Children

Η κραυγή των παιδιών

**Do ye hear the children weeping, O my brothers,
Ere the sorrow comes with years?
They are leaning their young heads against their mothers,
And that cannot stop their tears.
The young lambs are bleating in the meadows,
The young birds are chirping in the nest,
The young fawns are playing with the shadows,
The young flowers are blowing toward the west:
But the young, young children, O my brothers,
They are weeping bitterly!
They are weeping in the playtime of the others,
In the country of the free.**

Μήπως εσείς αδέρφια μου ακούτε τα παιδιά που κλαίνε,
Προτού τη θλίψη που φέρνουνε τα χρόνια;
Τα νεαρά τους κεφάλια στηρίζουν στις μητέρες τους,
Μα ούτ' αυτό μπορεί να σταματήσει τα δάκρυά τους.
Τ' αρνάκια βελάζουν στα λιβάδια,
Οι νεοσσοί τιτιβίζουνε στη φωλιά,
Τα ελαφάκια παίζουνε με τις σκιές,
Τα μπουμπούκια ακολουθούν κυματίζοντας τον άνεμο στη δύση:
Όμως τα νεαρά, τα τόσο νεαρά παιδιά, αδέρφια μου,
Κλαίνε, μόνο κλαίνε πικρά!
Κλαίνε όταν οι άλλοι παίζουν,
Στη χώρα των ελευθέρων.

**Do you question the young children in the sorrow
Why their tears are falling so?
The old man may weep for his to-morrow
Which is lost in Long Ago;
The old tree is leafless in the forest,
The old year is ending in the frost,
The old wound, if stricken, is the sorest,
The old hope is hardest to be lost:
But the young, young children, O my brothers,
Do you ask them why they stand
Weeping sore before the bosoms of their mothers,
In our happy Fatherland?**

Μήπως ρωτήσατε τα νεαρά παιδιά με το θλιμμένο βλέμμα
Γιατί κλαίνε χωρίς σταματημό;
Ο γέρος άντρας μπορεί να κλάψει για το αύριο του
Που έχει στο προ πολλού χαθεί
Το γέρικο δέντρο άφυλλο στέκεται στο δάσος,
Ο παλιός ο χρόνος τελειώνει στην παγωνιά,
Η παλιά πληγή όταν πληγεί είναι η πλέον αλγεινή,
Η παλιά ελπίδα είναι πιο δύσκολο να χαθεί:
Αλλά τα νεαρά, τα τόσο νεαρά παιδιά, αδέρφια μου,
Μήπως τα ρωτήσατε γιατί στέκονται
Κλαίγοντας φρικτά μπρος στα στήθη των μητέρων τους,
Στη χαρούμενη γη των προγόνων μας;

They look up with their pale and sunken faces,
And their looks are sad to see,
For the man's hoary anguish, draws and presses
Down the cheeks of infancy;
"Your old earth," they say, "is very dreary,
Our young feet", they say, "are very weak;
Few paces have we taken, yet are weary—
Our grave-rest is very far to seek:
Ask the old why they weep, and not the children,
For the outside earth is cold,
And we young ones stand without, in our bewildering,
And the graves are for the old."

Κοιτάζουνε ψηλά με τα χλωμά και άσαρκα πρόσωπά τους,
Και οι μορφές τους προκαλούνε θλίψη,
Γιατί ο αποτρόπαιος θρήνος του ανθρώπου ζωγραφίζει
Και καταδυναστεύει τα μάγουλα των νηπίων;
"Η γέρικη γη σας", λένε, "είναι πολύ θλιβερή,
Τα νεαρά μας πόδια", λένε, "είναι πολύ αδύναμα "
Για τα λίγα βήματα π' έχουμε κάνει, νοιώθουμε κουρασμένα –
Ο τάφος-ανάπαυση μας είναι πολύ μακριά για να τον επιζητούμε:
Ρωτήστε τους γέρους γιατί κλαίνε κι όχι τα παιδιά,
Γιατί έξω απ' το χώμα κάνει κρύο,
Κι εμείς οι νέοι στεκόμαστε χωρίς καμιάν ελπίδα, μέσα στη σύγχυσή μας,
Και οι τάφοι είναι για τους γέρους."

"True," say the children, "it may happen
That we die before our time:
Little Alice died last year, her grave is shapen
Like a snowball, in the rime.
We looked into the pit prepared to take her:
Was no room for any work in the close clay!
From the sleep wherein she lieth none will wake her,
Crying, 'Get up, little Alice! it is day.'
If you listen by that grave, in sun and shower,
With your ear down, little Alice never cries:
Could we see her face, be sure we should not know her,
For the smile has time for growing in her eyes:
And merry go her moments, lull' d and still' d in
The shroud, by the kirk-chime.
It is good when it happens," say the children,
"That we die before our time!"

"Αλήθεια," λένε τα παιδιά, "μπορεί να συμβεί
 Να πεθάνουμε πρόωρα:
 Η μικρή Αλίκη πέθανε πέρσι, ο τάφος της είναι
 Σα μια χιονόμπαλα, μες στον πάγο.
 Μες στο λάκκο κοιτάξαμε που σκάφτηκε να τη δεχτεί:
 Μες στη λάσπη δεν υπάρχει χώρος για δουλεία!
 Απ' τον ύπνο που 'χει πέσει κανείς δε θα την ξυπνήσει,
 Φωνάζοντας, 'Σήκω επάνω, μικρή Αλίκη! Είναι πρωί.'
 Εάν αφουγκραστείτε τον τάφο της, και με ήλιο και με μπόρα,
 Με το αυτί σας προς τα κάτω, η μικρή Αλίκη δεν κλαίει ποτέ:
 Εάν μπορούσαμε να δούμε το πρόσωπό της, σίγουρα δε θα την αναγνωρίζαμε,
 Γιατί το χαμόγελο βρήκε το χρόνο να εμφανιστεί στα μάτια της:
 Και χαρούμενες φεύγουν οι στιγμές της, ήσυχες και ακίνητες
 Στο σάβανο υπό τις κωδωνοκρουσίες της σκωτικής εκκλησίας.
 Είναι καλό όταν συμβαίνει", λένε τα παιδιά,
 "Να πεθαίνουμε πριν από την ώρα μας!"

**Alas, alas, the children! they are seeking
Death in life, as best to have:
They are binding up their hearts away from breaking,
With a cerement from the grave.
Go out, children, from the mine and from the city,
Sing out, children, as the little thrushes do;
Pluck your handfuls of the meadow-cow-slips pretty,
Laugh aloud, to feel your fingers let them through!
But they answer, "Are your cowslips of the meadows
Like our weeds anear the mine?
Leave us quiet in the dark of the coal-shadows,
From your pleasures fair and fine!"**

Αλίμονο! Τα δύσμοιρα τα παιδιά αναζητούν
Το θάνατο στη ζωή, σαν το καλύτερο που θα μπορούσε να τους συμβεί:
Για να μπορούν ν' αντέχουν, δένουν τις καρδιές τους
Μ' ένα σάβανο απ' τον τάφο.
Βγείτε έξω, παιδιά, απ' το ορυχείο κι απ' την πόλη,
Τραγουδήστε δυνατά, παιδιά, όπως κάνουνε οι τσίχλες '
Μαθήστε με τις χούφτες σας τα λιβάδια με τις όμορφες πασχαλίτσες,
Γελάστε δυνατά, να τα νιώσετε με τα δάχτυλά σας πέρα ως πέρα!
Αλλά εκείνα απαντούν, "Είναι οι πασχαλίτσες σας απ' τα λιβάδια
Σαν τα ζιζάνιά μας κοντά στο ορυχείο;
Αφήστε μας ήσυχα μες στο σκοτάδι του κάρβουνου - σκιές,
Μακριά από τις δίκαιες και καλές χαρές σας!"

"For oh," say the children, "we are weary,
And we cannot run or leap;
If we car' d for any meadows, it were merely
To drop down in them and sleep.
Our knees tremble sorely in the stooping,
We fall upon our faces, trying to go;
And, underneath our heavy eyelids drooping,
The reddest flower would look as pale as snow.
For, all day, we drag our burden tiring
Through the coal-dark, underground ,
Or, all day, we drive the wheels of iron
In the factories, round and round."

Κι αναστενάζοντας, τα παιδιά, λένε "είμαστε κουρασμένα,
Και δεν μπορούμε ούτε να τρέξουμε ούτε να πηδήξουμε ·
Εάν μας ένοιαζε καθόλου για τα λιβάδια
Θα 'τανε μονάχα για να πέσουμε σ' αυτά να κοιμηθούμε.
Μ' οδύνες τα γόνατά μας τρέμουν όταν σκύβουμε,
Η απογοήτευση βαραίνει τα πρόσωπά μας, όταν προσπαθούμε να πάμε ·
Και κάτω απ' τα βαριά μας βλέφαρα που όλο κλείνουν,
Και τα πιο κόκκινα λουλούδια θα φάνταζαν τόσο χλωμά όσο το χιόνι.
Γιατί, ολημερίς, σέρνουμε το κουραστικό μας φορτίο
Μες στο σκοτεινό ανθρακωρυχείο,
Ή πάλι, ολημερίς, σπρώχνουμε τους σιδηροτροχούς
Γύρω και γύρω στα εργοστάσια."

**"For all day, the wheels are droning, turning,
Their wind comes in our faces,
Till our hearts turn, our heads with pulses burning,
And the walls turn in their places:
Turns the sky in the high window blank and reeling,
Turns the long light that drops down the wall,
Turn the black flies that crawl along the ceiling.
All are turning, all the day, and we with all.
And all day, the iron wheels are droning,
And sometimes we could pray,
'O ye wheels,' moaning breaking out in a mad
'Stop! be silent for to-day!'"**

"Ολημερίς, οι τροχοί στροβιλίζονται με βόμβους,
Ο αέρας τους έρχεται καταπάνω στα πρόσωπά μας,
Ώσπου και οι καρδιές μας στροβιλίζονται, τα κεφάλια μας με παλμούς που καίνε,
Και οι τοίχοι στροβιλίζονται στις θέσεις τους:
Κι ο ουρανός, που ξετυλίγεται κενός, στροβιλίζεται στο ψηλό παράθυρο,
Και το έντονο φως που πέφτει απ' τον τοίχο στροβιλίζεται,
Και οι μαύρες μύγες που σέρνονται κατά μήκος της οροφής στροβιλίζονται.
Όλα στροβιλίζονται, ολημερίς, κι εμείς μαζί τους.
Ολημερίς οι σιδηροτροχοί βομβούν,
Και μερικές φορές θα μπορούσαμε να προσευχηθούμε,
'Ω εσείς τροχοί,' ξεσπώντας μ' ένα τρελό βογγητό
'Σταματήστε! Σωπάστε για σήμερα!'"

**Ay! be silent! Let them hear each other breathing
For a moment, mouth to mouth!
Let them touch each other's hands, in a fresh wreathing
Of their tender human youth!
Let them feel that this cold metallic motion
Is not all the life God fashions or reveals:
Let them prove their living souls against the notion
That they live in you, or under you, O wheels!
Still, all day, the iron wheels go onward,
Grinding life down from its mark;
And the children's souls, which God is calling sunward,
Spin on blindly in the dark.**

Αχ! Σωπάστε! Αφήστε τα ν' ακούσουν το ένα του άλλου την ανάσα
Για μια στιγμή, στόμα με στόμα!
Αφήστε τα ν' αγγίξουν το ένα του άλλου το χέρι, σ' ένα δροσερό στεφάνι
Της τρυφερής τους ανθρώπινης νιότης!
Αφήστε τα να νιώσουν ότι αυτή η ψυχρή μεταλλική κίνηση
Δεν είναι όλη η ζωή που ο Θεός δημιουργεί και αποκαλύπτει:
Αφήστε τα ν' αποδείξουν ενδόμυχα
'Ότι δε ζουν μέσα σας ή κάτω από εσάς. Ω τροχοί!
Ακίνητοι, όλη μέρα, οι σιδηροτροχοί κινούνται,
Σαν η Μοίρα να 'ναι αυστηρή στον καθένα`
Και οι ψυχές των παιδιών, τις οποίες ο Θεός καλεί προς τον ήλιο,
Περιστρέφονται τυφλά στο σκοτάδι.

**Now tell the poor young children, O my brothers,
To look up to Him and pray;
So the blessed One, who blesseth all the others,
Will bless them another day.
They answer, "Who is God that He should hear us,
While the rushing of the iron wheels is stirr' d?
When we sob aloud, the human creatures near us
Pass by, hearing not, or answer not a word.
And we hear not (for the wheels in their resounding)
Strangers speaking at the door:
Is it likely God, with angels singing round Him,
Hears our weeping any more?"**

Τώρα πείτε στα φτωχά νεαρά παιδιά, αδέρφια μου,
Να Τον αναζητούν και να προσεύχονται
Έτσι ο ευλογημένος Ένας, που έχει ευλογήσει όλους τους άλλους,
Να τα ευλογήσει κι αυτά κάποιαν άλλη μέρα.
Και απαντούνε τα παιδιά: "Ποιος είναι ο Θεός που θα μπορούσε να μας ακούσει,
Ενόσω η ορμή των σιδηροτροχών συνταράζει;
Όταν κλαίμε δυνατά και μ' αναφιλητά, τ' ανθρώπινα πλάσματα κοντά μας
Προσπερνούν, χωρίς να μας ακούν, χωρίς να λένε μία λέξη.
Και ούτε 'μείς ακούμε (εξαιτίας του αντίλαλου των τροχών)"
Ξένοι μιλούν στην πόρτα:
Είναι πιθανόν ο Θεός, με τους αγγέλους να τραγουδούνε γύρω Του,
Ν' ακούει το κλάμα μας καθόλου;"

**"Two words, indeed, of praying we remember,
And at midnight's hour of harm,
'Our Father,' looking upward in the chamber,
We say softly for a charm.
We know no other words except 'Our Father,'
And we think that, in some pause of angels' song,
God may pluck them with the silence sweet to gather,
And hold both within His right hand which is strong.
'Our Father!' If He heard us, He would surely
(For they call Him good and mild)
Answer, smiling down the steep world very purely,
'Come and rest with me, my child.'"**

"Λίγα λόγια, πράγματι, θυμόμαστε για να προσευχηθούμε,
Τα μεσάνυχτα την ώρα του κακού,
'Πατέρα μας', κοιτώντας προς τα πάνω στο δωμάτιο,
Λέμε σιγανά για προσευχή.
'Άλλες λέξεις δεν ξέρουμε πέρ' απ' το 'Πατέρα μας,'
Και νομίζουμε πως σε κάποια παύση ενός αγγελικού τραγουδιού,
Ο Θεός θα μπορούσε να τα τραβήξει μες σε γλυκιά σιωπή να μαζευτούν,
Και με το δεξί δυνατό Του χέρι απ' τα δύο τους χέρια να τα βαστά.
'Πατέρα μας!' Εάν μας είχε ακούσει σίγουρα
(Επειδή καλό και πράο Τον αποκαλούνε)
Θ' απαντούσε, γελώντας αγνά κάτω στον άκαρδο κόσμο,
'Έλα και ξεκουράσου μαζί μου παιδί μου.'"

**"But, no!" say the children, weeping faster,
"He is speechless as a stone:
And they tell us, of His image is the master
Who commands us to work on.
Go to! "say the children, "up in Heaven,
Dark, wheel-like, turning clouds are all we find.
Do not mock us; grief has made us unbelieving:
We look up for God, but tears have made us blind."
Do ye hear the children weeping and disproving,
O my brothers, what ye preach?
For God's possible is taught by His world's loving,
And the children doubt of each.**

“Αλλά όχι!” λένε τα παιδιά, κλαίγοντας πιο γοερά,
“Αυτός στέκεται άλαλος σα βράχος;
Και μας λένε οι αφέντες που μας διατάζουν να συνεχίσουμε τη δουλειά
Πως είναι καθ’ εικόνα και καθ’ ομοίωσή Του.
"Πάνω στον παράδεισο", λένε τα παιδιά,
"Μοναχά σκοτεινούς σιδηροτροχούς που στροβιλίζονται βρίσκουμε.
Μην μας κοροϊδεύετε ` η θλίψη μάς έχει κάνει δύσπιστα `
Ψάχνουμε για το Θεό, αλλά τα δάκρυα μάς έχουνε τυφλώσει."
Μήπως εσείς π’ ακούτε τα παιδιά να κλαίνε και να σας διαψεύδουν,
Αδέρφια μου, τι κηρύσσετε;
Επειδή ο Θεός διδάσκεται από τη στοργικότητα του κόσμου Του,
Και τα παιδιά αμφιβάλουν για το καθετί.

**And well may the children weep before you!
They are weary ere they run:
They have never seen the sunshine, nor the glory
Which is brighter than the sun.
They know the grief of man, without its wisdom;
They sink in the despair, without its calm;
Are slaves, without the liberty in Christdom,
Are martyrs, by the pang without the palm:
Are worn as if with age, yet unretrievingly
The harvest of its memories cannot reap,—
Are orphans of the earthly love and heavenly.
Let them weep! let them weep!**

Και μπορούν τα παιδιά να κλαίνε μπροστά σας!
Προτού να τρέξουν είναι κουρασμένα:
Δεν έχουνε δει ποτέ το ηλιοβασίλεμα, ούτε τη δόξα
Την πιο λαμπρή κι από τον ήλιο.
Ξέρουν μονάχα του ανθρώπου την οδύνη, χωρίς τη σοφία του ·
Είναι βυθισμένα στην απόγνωση, χωρίς τη γαλήνη του ·
Είναι σκλαβωμένα, χωρίς την ελευθερία της χριστιανοσύνης,
Είναι μάρτυρες χωρίς να 'χουνε νιώσει τον οξύ πόνο στην παλάμη:
Έχουν ανεπανόρθωτα φθαρεί, σαν να 'τανε γέροι
Χωρίς τίποτα όμορφο να θυμούνται, -
Είναι ορφανά και από επίγεια και από παραδείσια αγάπη.
Αφήστε τα να κλαίνε. Αφήστε τα να κλαίνε!

**They look up, with their pale and sunken faces,
And their look is dread to see,
For they think you see their angels in their places,
With eyes meant for Deity.
"How long," they say, "how long, O cruel nation,
Will you stand, to move the world, on a child's heart,
Stifle down with a mailed heel its palpitation,
And tread onward to your throne amid the mart?
Our blood splashes upward, O our tyrants,
And your purple shows your path!
But the child's sob in the silence curses deeper
Than the strong man in his wrath."**

Κοιτάζουνε ψηλά με τα χλωμά και άσαρκα πρόσωπά τους,
Και οι μορφές τους προκαλούνε τρόμο,
Γιατί νομίζουν ότι βλέπετε αγγέλους στις θέσεις τους,
Με μάτια που υπαινίσσονται θεότητα.
“Πόσο ακόμα”, λένε “Πόσο ακόμα, άσπλαχνο έθνος,
Θα υπάρξεις και θα κινείς τον κόσμο πάνω στις παιδικές καρδιές,
Θα καταπνίγεις με φορολογίες τον παλμός τους,
Και θα πατάς στο θρόνο σου μέσω της αγοράς;
Το αίμα μας πετάγεται προς τα επάνω, Ω τύραννοι μας,
Και η βασιλεία σας δείχνει το δρόμο σας!
Αλλά, στη σιωπή, πνιγμένο στ’ αναφιλητά το παιδί καταριέται πιο βαθιά
Κι από ‘να δυνατόν οργισμένον άντρα.”

ISBN: 978-960-93-4586-6

νέο e- book

24

24grammata.com

σειρά: εν καινώ, αρ. σειράς:25